

TKO SAM JA?

Svaki čovjek s vremenom stvori o sebi neku sliku. On na određeni način sam sebe shvaća, razumije, prepoznaje... To je rezultat neke njegove spontane autopercepcije (samoshvaćanja) koja je pak više ili manje pod utjecajem heteropercepcije, tj. kako ga vide i shvaćaju drugi, što nužno korigira onu njegovu prvu sliku. Rezultat toga procesa je konačna slika koju netko ima o sebi. Tada obično govorimo o njegovu identitetu. Ne mislim dalje o tome. Samo želim reći da svaki čovjek razmišlja, djeluje, uspostavlja odnose, doživljava iskustva..., potpuno u skladu s tom, makar i nesvjesno definiranom slikom o sebi. Zato iz onoga što netko "radi" uvijek možete iščitati kakvu on sliku o sebi ima, tko je on za sebe, tj. kako si je odgovorio na gornje pitanje.

Neki ljudi ne uspiju, ili neće prepoznati i posvjestiti si sliku koju je Bog u njih utisnuo, nego prednost daju drugima, nerijetko zlonamjernima, da oni "nacrtaju" neku svoju sliku preko one izvorne. I onda se - logično - u skladu s tom i takvom slikom i ponašaju. Mogli bismo ih usporediti s nepismenima.

Evo male priče za ilustraciju:

Jedan je svećenik bio pozvan umirućoj starici. Starica je živjela u krajnjem siromaštvu. Teško bolesna i neishranjena. Kada se svećenik pomolio za staricu, na zidu iznad njenog kreveta je zapazio čudan stari uokvireni papir. Pitao ju je da li može to izbliza pogledati. Dok je svećenik to gledao i čitao, stara žena mu se hvalila da je prije mnogo godina služila jednu englesku groficu koja joj je bila jako draga. To su bile najljepše godine njezina života, budući da je i nju grofica jako voljela i poštovala. Poslije grofičine smrti je dobila nešto darova i taj papir. Tada ju je svećenik upitao: "Gospodo, znate li vi što je to? Jeste li ovo ikad pročitali?" - "Ne, nisam, ja sam nepismena. Ali kao uspomenu na dragu groficu, uokvirila sam ovaj papir i stavila ga iznad kreveta". Tada joj je svećenik rekao: "Gospodo, ovo je OPORUKA kojom grofica Vama ostavlja u nasljedstvo sve svoje imanje..." Kakva je to spoznaja bila za ženu koja umire u krajnjoj bijedi. Nepismena, nije nikad pročitala oporuku i nije znala što joj pripada...

Nismo li i mi, mnogi kršćani "nepismeni"? Ne znamo "dešifrirati" sliku koju u sebi nosimo! Kakvu sliku Ti imaš o sebi? Znaš li TKO SI?

Gianna Jessen, djevojka koju je mati abortirala, ali je preživjela, zna tko je ona.

O njoj je Sveto ime pisalo u br. 48/2007(63).

Ovdje samo dvije rečenice iz njenog životnog svjedočenja u australskom parlamentu:

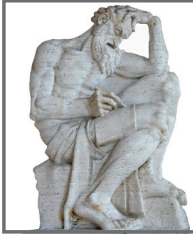

Gianna Jessen

... od mnogih sam bila omražena, ali još više je bilo onih koji su me voljeli. A posebno Bog. **Ja sam njegova djevojka. A Božjoj djevojci se ne smijete zamjeriti. Na mom čelu piše: "Pazi da budeš dobar prema meni, jer moj Otac je vladar svijeta."**

Njezin nastup u australskom parlamentu možete pogledati na YouTube-u <http://www.youtube.com/watch?v=6nUhotnNpqY> (titlovano je hrvatski)

Izdaje: ŽUPNI URED RISIKA, 51516 Vrbnik; e-mail: nikola.radic@ri.t-com.hr

SVETO IME

župni bilten - RISIKA

V. NEDJ. KROZ GOD. - 10.II.2013.

Broj: 7(301)

**Ne boj se!
Od sada ćeš
ljuđe loviti.**

**Idi od mene! Grešan sam čovjek,
Gospodine!**
Doista, zbog lovine riba bijaše se prenerazio on i svi koji bijahu s njime.

Evandjelje, Lk, 5, 1-11

SVJEDOCI VJERE u hrvatskom narodu

**Sluga Božji
o. LINO MAUPAS
(1866-1924)**

U krug hrvatskih blaženika pripada i naš, na žalost, ne dovoljno poznati Splićanin, otac Lino Maupas. Djed mu je rođen u Parizu, a u Dalmaciju je došao s Napoleonovom vojskom i bio je upravitelj vojnih bolnica Ilirskih pokrajina.

Oženio se sa Splićankom i imao se dva sina. Starijeg Petra-Dujma koji je postao nadbiskup i metropolita zadarski te mlađeg Ivana koji je studirao u Padovi. Ivan se oženi s dramskom umjetnicom Rozom Mariani iz Avenzzana, te se nakon dužih putovanja po Italiji naseli u Splitu. U toj obitelji među šestero sinova i četiri kćeri po rođenju posljednji bio je Lino. Rođen je 30. kolovoza 1866. u Splitu u Velom Varošu (kuća Pavazza II. kat, Sinovčića ulica); kršten je u župnoj crkvi Sv. Križa; na krštenju je dobio ime Alpinolo-Hildebrandt-Humbert. Do 1876. pohađa pučku školu u Splitu, kad se obitelj seli u Zadar. U obiteljskom krugu proveo je vedro i veselo djetinjstvo; već u mladim danima zapaža se njegova sklonost svećeničkom zvanju. Njegov stric, zadarski nadbiskup, msgr. Petar-Dujam Maupas uputio ga je na školovanje u zadarsko nadbiskupsko sjemenište, tada pod upravom o. Isusovaca.

Školovanje nastavlja kod Male Braće u samostanu sv. Franje u Zadru. Upoznavši redovnički život i primjer fratara odluči pristupiti u Franjevački red. Redovničko odijelo oblači 1882. u samostanu sv. Ane u Kopru, uzevši ime Petar. Nakon položenih prvih zavjeta poglavari ga šalju u samostan na Košljun (otok Krk) naše hrvatske provincije sv. Jeronima, da dovrši filozofske nauke. Vrti se u Zadar na bogosloviju, ali u veljači 1886. zamoli da bude otpušten.

Vrativši se u obitelj, stupio je u financijsku stražu, ali van samostana nije našao smirenje, te nakon godine dana zatraži ponovni primitak u Red. General Reda o. Bernardin od Portogruara ponovno ga primi i odredi mu ponovni novicijat u samostanu Fucecchio toskanske provincije sv. Bonaventure. Tako 1889. ponovno oblači franjevačko odijelo uzevši ime fra Lino. Bogosloviju studira u samostanu Colloviti i 18. ožujka 1899. polaže svečane zavjete. Nakon toga general Reda o. Vjekoslav Canali od Parme, po volji generalne kurije odredi ga u franjevačku misiju Skutari u Albaniji. No providnost je htjela drukčije. Naime, o. Lino od mladosti je imao poteškoća s očima, a sada je po savjetu liječnika morao radi operacije i liječenja otići u Bolonju. U takvim okolnostima zadrži se u skloništu Male Braće, Sv. Mariji od Slobode te izrazi

želju da bi pripadao bolonjskoj franjevačkoj provinciji, što je od provincijalnog vikara o. Ireneja Rive od Busseta i postigao.

Slijedi premještanje u samostan Sv. Marije od Milosti u Covignano, kod Riminija gdje je završio bogoslovske nauke, te 30. studenoga 1890. u Forli od biskupa Dinka Svampa prima svećenički red. Prvu sv. misu služio je u svetištu Gospe od Milosti 8. prosinca 1890. Neko vrijeme boravi u Parmi, a zatim u samostanu sv. Franje u Cortemaggiore. Konačno poglavari ga određuju za samostan Presvetog Navještenja (SS. Annunziata) u Parmi, gdje stiče pješke 12. lipnja 1893. Tu je polje njegove djelatnosti, mjesto njegova tridesetjednogodišnjeg plodnog apostolata. Slijedeće godine imenovan je vikarom, a 1895. zamjenikom župnika. Bio je i zatvorski kapelan i duhovnik odgajališta »L. Lambruschini« u Certosi.

Od tada se apostolat o. Lina počeo pojačavati, zasjavši natprirodnom svjetlošću. Ovo je mjesto pretvorio u kuću Providnosti, gdje se pomagalo siromasima i potrebnima. Za njih je o. Lino dao život. Njegova obitelj izvan samostana »Navještenja« bili su siromasi Parme. Živio je s njima, molio i radio za njih. Njima je nosio hranu, odjeću i lijekove. Po Isusovu primjeru, posebno je volio djecu. Često im je morao nositi potajno hranu u kuću. Njegove sandale prošle su sve ulice Parme. O. Lino nije samo osiguravao materijalni kruh, nego je donosio i duševnu hranu. Spašavao je tijela, da bi došao do duša.

O. Lino Maupas umro je 14. svibnja 1924. god. u 58. godini života, kod tvornice tjestenina »Barilla«, gdje se bio našao zbog dobrotvornog rada; umro je dakle u posljednjem činu ljubavi i milosrđa.

Pokopan je u Parmi, na gradskom groblju »Villetta«. Kip postavljen nad grobom prikazuje ga u hodu. Za života je mnogo hodao, nastavlja hodati, njegova misija nije završena i danas nastavlja činiti dobro. Svake godine franjevci samostana Presvetog Navještenja i građani Parme, spominju se godišnjice smrti o. Lina. U tijeku je postupak za beatifikaciju i kanonizaciju.

Na otvaranju postupka za beatifikaciju u Parmi dana 25. srpnja 1942. godine došla je i njegova 88-godišnja sestra Ana Maupas udova Weigel nastanjena u Rovinju u Istri i Marija Požar iz Trsta, udova dr. Lina Maupasa, nećakinja našeg sluga Božjega.

Potrebno je da se i mi njegovi sunarodnjaci bolje upoznamo s njegovim životom i djelovanjem, da mu se u potrebama obraćamo molitvama sa željom i nastojanjem da bude što prije podignut na čast oltara. Povodom 60. godišnjice njegove smrti 1986. god., štovatelji iz Parme hodočastili su u njegov rodni grad Split, gdje ih je nadbiskup dr. Frane Franić primio i toplo pozdravio.

Vjekoslav Matijević

**SVETO IME možete pratiti također na franjevačkoj web-stranici
www.svetifrane.org.**

Dobrotom naših fratara, posebno fra Draže Ljevara, možete na toj njihovoj stranici pronaći sve brojeve našeg biltena.